

en aquells mateixos moments el vent canviava la direcció, desviant-se lleugerament, però el suficient per lliurar la casa.

Pujava, la força del vent era tanta que les alzines havien cremat sense que cremés l'herba de terra. Com un miracle, res del pla del turó s'havia cremat. La bota de l'aigua era a la punta de l'era. Sobre ella hi portaven un sac per seure el que hi anava; el sac era cremat... A la cort hi tenien una truja. Per la imminència del foc, la deixaren anar, i es va salvar, però com que es veu que s'havia cremat un xic, no volia entrar a la cort. Res de la parada s'havia cremat... I un dia que hauria pogut ésser de gran condol acabà sols amb unes pèrdues de bosc, des de Rosàs fins tocar els del Brugué, pèrdues molt grans i de sentir, però mai com la destrucció d'una casa. Per Can Lluch, un miracle de veritat.

De nou fora la casa, després d'unes hores de franca acollida que molt els agraeixo, voltat de la immensitat, quantes masies, i pobles, i llocs, no s'oviren?, i tots em semblen una mica meus, perquè els he mirat moltes vegades, m'han omplert i mai m'han fadigat, i en deixar-los desitjo veure'ls de nou.

Josep Claret

